

Ebbe Skammelsøn

Skammel bor i Ty,
både rig og *øvert *kåd;
så høviske haver han sønner fem,
de to *for's ilde ad.

*Fordi træder Ebbe Skammelsøn
så mangen sti vild.*

Ebbe han tjener i konningens gård
både for guld og fæ;
Peder hans broder lader bygge et skib,
han rejser op sejletræ.

Midt udi den gården
der *aksler han sin skind;
og så går han i højeloft
for jomfru Lucelille ind.

”Hil sidder I, jomfru Lucelille,
I syr hr. Ebbe klæ'r;
hr. Ebbe tjener i konningens gård,
han *spotter eder og hæder.”

Det svared jomfru Lucelille,
og svared hun for sig:
”Han spotter ingen stolt jomfru,
end *halve sider mig.”

”Står op, jomfru Lucelille,
I *giver mig eders tro!
Det vil jeg for sandingen sige,
det Ebbe døde i fjor.”

Svared det jomfru Lucelille,
og svared hun for sig:
”Halve mere skade får I deraf,
end jeg venter mig.”

”Hør I det, jomfru Lucelille,
giver Peder eders tro!
Det vil jeg for sandingen sige,
det Ebbe døde i fjor.”

*Drukke de det fæstensøl
og end den samme nat;
brylluppet end før månedsdag,
de *rådte det i så brat.

Det var Ebbe Skammelsøn,
han vågnet om midjenat;
og siger han sin næste svend
af sin drøm så brat.

”Mig *tott’, at min stenstue
stod al i lysen lue!
der brændt’ inde min kære moder
og så min skønne jomfru.”

”Det I tott’, eders stenstue
stod al i røden glød:
det er: Peder, eders broder,
har bryllup med eders fæstemø.”

Det var Ebbe Skammelsøn,
han ind for kongen gik;
beder han sig orlov,
så *bradelig han det fik.

Det var Ebbe Skammelsøn,
han kom ridendes i by:
”Hve’n er dette *møgle folk,
her er samlet af ny?”

Svared det den lille mø
alt i sin kjortel rød:
”Det er Peder, eders broder,
har bryllup med eders fæstemø.”

Det var Ebbe Skammelsøn,
han vilde af gården ride;
hans moder og hans søster’ to
de bad ham holde og *bie.

”Hør I det, min kære moder,
I lader mig nu ride!
og bier jeg i aften,
I *træder det, me’n I leve.”

Den ene sin søster gav han *guldbrase i bryst,
den anden guldringen af hand;
det havde han jomfru Lucelille agtet,
han tjente i fremmed land.

Hans fader bad *hannem i salen gå,
sidde af de øverste bænke;
hans moder fik ham kande i hånd,
bad ham gå at skænke.

Skænkte han den brune mjød
og så den klare vin;
hver tid han til bruden så,
da randt ham tår å kind.

Mælte det de fruer
alt å de øverste bænke:
”Hvi mon Ebbe Skammelsøn
så sørgendes gå at skænke?”

”I æder og I drikker
mjød og klaren vin!
Alt få I andet at tale
end om *sorrigen min.”

*Sildig om den aften,
rimen han faldt å;
og det da var den unge brud,
hun skulle til sengen gå.

Fulgte de den unge brud
alt til sit brudehus;
for går Ebbe Skammelsøn,
han bær for hender blus.

Ledte han den unge brud
alt ad den *højeloftsbro:
”Og drages eder det til minde,
I gav mig eders tro?”

”Al den tro jeg eder gav,
den haver Peder, eders broder;
al’ de dage, jeg må leve,
jeg vil eder være for moder.”

Det svared Ebbe Skammelsøn,
hannem randt tår å kind:
”Jeg havde agtet eder til hustru
og ikke til moder min.

Høre I, jomfru Lucelille,
I *rømmer med mig af land!
Jeg vil slå Peder, min broder, ihjel
og lide for eder den tvang!”

”Slår I Peder, eders broder, ihjel,
og siden skal I mig miste;
så må I sørge eder selv ihjel
som vilden fugl å kviste.”

Det var Ebbe Skammelsøn,
han sit sværd uddrog;
det var Lucille,
han til jorden *vog.

Så tog han det blodige sværd
alt under sin skarlagenskind;
så gik han i stenstuen
for Peder, sin broder, ind.

”Hør du, Peder Skammelsøn,
og du tøver alt for længe!
Det er alt en sejerstund,
si'n bruden gik til senge.

Hør du, Peder Skammelsøn,
du *far alt med leg!
Bruden sidder i brudeseng,
bier dig efter bleg.”

”Hør du, Ebbe Skammelsøn,
og kære broder min;
jeg lover dig i denne nat
at sove hos bruden min!”

Det var Ebbe Skammelsøn,
han sit sværd uddrog;
det var Peder Skammelsøn,
han til jorden vog.

Hans fader misted hans venstre fod,
hans moder sin højre hånd;
fordi træder Ebbe Skammelsøn
så vidt i fremmede land.
*Fordi træder Ebbe Skammelsøn
så mangen sti vild.*

Gloser:

øvert

kåd

for's ilde ad

aksler sit skind

spotter og hæder

end halve sider

giver mig eders tro

drukke fæstensøl

rådte

tott'

bradelig

møgle

bie

træder

guldbrase

hannem

sorrigen

sildig

højeloftsbro

rømmer

vog

far

overmåde

lystig

gik det dårligt

tager sin kappe over skulderen, gør sig klar

håner

langt mindre

forlov dig med mig

fejrede forlovelsesfest

bestemte

syntes

pludselig

store antal

vente

fortryde

brystspænde af guld

ham

sorgen

sent

svalegang på 1. sal.

flygter

slog ned

beskæftiger dig